

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.311/2012/5.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év január hó 22. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatali visszaélés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 22.B.117/2011/11. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Budapest Környéki Törvényszék a 2012. év július hó 3. napján kihirdetett ítéletével a vádlott bűnösségét 2 rb. hivatali visszaélés büntetében (Btk. 225. §) állapította meg, ezért őt halmazati büntetésül 150.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén az átváltoztatásról, valamint a vádlottat terhelő bűnügyi költség viseléséről.

A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, a vádlott és védője három napi gondolkodási időn belül enyhítés végett jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.866/2012/1. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. Ennek során a szükséges és lehetséges körben a bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette, majd iratszerűen rögzítette. A bíróság kellő indokát adta annak, hogy a vádlott nyilatkozata mellett, mely bizonyítékot és miért vett figyelembe a tényállás illetőleg a bűnösség megállapításánál. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a terhére rótt bűncselekményeket is.

A bizonyítékokat értékelő, mérlegelő tevékenységét támadó fellebbezés a felülmérlegelés tilalma folytán a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethet.

Az elsőfokú bíróság a büntetés nemének és mértékének meghatározásakor kellően figyelemmel volt a vádlott által elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyára, a bűnösség fokára illetve a bűnösségi körülményekre, a büntetés enyhítésére nincs lehetőség emiatt.

A nyilvános ülésen a védő a bejelentett fellebbezést fenntartotta, amit annyiban pontosított, hogy az 1. tényállási pont tekintetében általa tévesen került megjelölésre a fellebbezés iránya, mert alapvetően a tényállási pont kapcsán védence felmentését indítványozta, arra figyelemmel, hogy a védence által elkövetett cselekmény nem bűncselekmény, hiszen hivatalos eljárása során a jogszabályoknak megfelelően járt el. A végrehajtást kérő valóban a BRFK volt, de a végrehajtást kérő eljárási jogait nem a BRFK, hanem a jegyző gyakorolta, hiszen ő adta ki a végrehajtásra az utasítást a végrehajtónak. A gépkocsi forgalomból történő kivonásának megszüntetését a végrehajtást kérő kérte - a jogszabályok alapján erre volt jogosultsága - a végrehajtótól, aki a jogszabályokkal összhangban kérte a lefoglalás fenntartása mellett a forgalomba visszahelyezését a gépkocsinak az eljárásra jogosult hatóságnál.

A vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott a védő által elmondottakhoz.

A Fővárosi Ítéltábla a vádlotti és védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárását. Ennek eredményeként megállapította, hogy a Budapest Környéki Törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett. A rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonva, a bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve mérlegelte, és e tevékenységéről megfelelően számot is adott. Okszerűen megindokolta azt, hogy mely bizonyítékokat, mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket, mely részükben és miért nem tartott valónak. Az ítélet indokolása, pedig mindenre kiterjedő, logikailag kifogástalan és meggyőző.

Az elsőfokú bíróság kellő részletességgel foglalkozott a vádlotti védekezéssel. A védő felvetéseivel kapcsolatos kérdésekre az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolásában részletesen kitért.

Az ítélet indokolásának 8. oldalának első és második bekezdése részletesen elemezte a jelen ügy 1. tényállási pontja esetében alkalmazandó jogszabályok vonatkozó rendelkezéseit, így a 2003. évi XCII. tv. (Art) és az 1994. évi LIII. tv. (Vht.) rendelkezéseinek összevetése alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy jelen ügyben a végrehajtást kérő a közigazgatási bíróság tekintetében a BRFK volt, a ... Önkormányzat Polgármesteri Hivatala és a ... Önkormányzat Jegyzője kizárólag,

mint a végrehajtás lebonyolításával megbízott járt el, azaz a behajtással kapcsolatos teendőket végezte.

Helyesen hivatkozott az elsőfokú bíróság a 2003. évi XCII. tv. (Art) végrehajtással kapcsolatos törvényhelyeire és emelte ki külön az Art. 154. §-át, amely egyértelműen rögzíti azt az egy esetet, amikor a gépjármű lefoglalása során a gépjárművet nem kell a forgalomból kivonni. Erre a jogszabály magánszemély esetében kizárólag vállalkozási tevékenységet folytató adózó esetében ad lehetőséget.

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítetteken túlmenően szükségesnek tartja megjelölni az Art. 161. §-át, amely az adók módjára behajtandó köztartozásnak minősülő fizetési kötelezettségekkel kapcsolatban egyértelmű szabályokat tartalmaz, amikor kimondja, hogy a köztartozás jogosultjának megkeresése alapján indul a köztartozás **behajtása**, melynek során az adóhatóság nem engedélyezhet az adók módjára behajtandó köztartozásra fizetési könnyítést, a tartozást nem mérsékelheti és nem minősítheti behajthatatlannak. [Art. 161. § (9) bekezdés].

Mindezek alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy a 2003. évi XCII. törvényben (Art.) megnevezett behajtást kérő e törvény tekintetében megegyezik az 1994. évi LIII. törvényben (Vht.) szereplő végrehajtást kérővel és csak a köztartozás jogosultja hozhat az Art.-ben meghatározott döntéseket a határozatban szereplő összeg tekintetében.

Ezzel a ténnyel maga a vádlott is tisztában volt, hiszen maga tájékoztatta arról 2. tanút, hogy csak a BRFK jogosult az ügyében intézkedni.

Az elsőfokú bíróság a 2. tényállási pont esetében helyesen állapította meg a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a tényállást és jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott azért, hogy 1. személy jogtalan előnyben részesítse azon hivatali kötelezettségét szegte meg, mely szerint az elektronikus gépjármű nyilvántartóból csak a feladatainak ellátáshoz szükséges adatot kérheti le.

A büntetés kiszabása körében figyelembe veendő körülményeket az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel.

Helyesen szabott ki az elsőfokú bíróság a három évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett 2 rb. hivatali bűncselekmény esetében - enyhítő szakasz alkalmazása nélkül - a Btk. 38. § (3) bekezdése alapján pénzbüntetést.

A másodfokon eljáró Fővárosi Ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság által alkalmazott pénzbüntetés arányban áll az elkövetett bűncselekmények tárgyi súlyával és az értékelt bűnösségi körülményekkel, annak azonban további enyhítése nem indokolt.

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

Budapest, 2013. év január hó 22. napján

. Rédei Géza s.k.	Vincze Piroska s.k.	Mató Ágnes s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 22.B.117/2011/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.311/2012/5. számú végzésével a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2013. év január hó 22. napján

. Rédei Géza s.k.	
	a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül: